

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. november 16.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ INTÉS, AMELYEN ÖRÜLNI LEHET

Énekek: 146,1; 205; 541,2; 289

Lekció: ApCsel 15,19-33

Alapige: ApCsel 15,28-32

„Mert tetszett a Szentléleknek és nekünk, hogy semmi több teher ne vettesék ti reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül. Azok annak okáért elbocsátatván, elmenének Antiókhia-ba; és egybegyűjtván a sokaságot, átadták a levelet. És mikor elolvasták, örvendeztek az intésen. Júdás és Silás pedig maguk is próféták lévén, sok beszéddel inték az atyafiakat, és megerősíték.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hálaadással dicsőítünk és magasztalunk téged, ahogyan annak idején a Zsoltáros is áldotta a te nevedet, és úgy írta, hogy „amíg élek”. Köszönjük ezt a nagy lehetőséget, hogy mi is áldhatjuk a te drága nevedet, szentséges lényedet, tökéletességedet. Köszönjük, hogy uraknak Ura vagy, te vagy a Föld teremtetője és létrehozója mindannak, ami a mennyben és a Földön, a látható és a láthatatlan világban van. Jelenlétükkel is téged dicsér mindez, Urunk, hát még milyen csodálatos, ha az értelmünkkel felfogjuk, hitünkkel megragadjuk, és így tudunk téged dicsérni, hogy milyen hűséggel, irgalommal és szeretettel vagy irántunk! Köszönjük, hogy ezen a napon egybegyűjtöd a te népedet, mert elrendelted, hogy „legyenek szent összegyülekezéseitek”. Köszönjük, hogy együtt is tanulmányozhatjuk az igét, és elvehetjük annak üzenetét. Köszönjük, hogy együtt lehetünk, mert adtál rá lehetőséget. Magasztalunk téged, hogy sok helyről, sokféle körülményből jövünk, de engedd meg, hogy ugyanaz az indulat legyen bennünk! Az a krisztusi, amely hozzád ragaszkodik, téged szeret, Urunk, és amely a hétköznapiakban is gyakorolni akarja ezt a fajta istentiszteletet, vagyis tetszésedben járni és élni. Kérünk téged, hogy vegyél körül most bennünket, és szenteld meg a mi szíveinket! Szakíts el a csalárd világtól, a sok

hiábavalósától, vagy mindattól, amiben még idefelé is gondolkodtunk, ami talán gyötört bennünket, ami ránk nehezedett! Szabadíts fel, és adj nekünk halló szívet a te igéd előtt, Urunk, hogy megérthessük a te akaratodat! Jézus Krisztus nevében kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Talán többen emlékeztek rá, hogy két hete is innen olvastam az igét a Cselekedetek Könyvéből, amely a napokban volt a kalauzunk szerint, és ma is lelki táplálékunk, csak már tovább mentünk a 16. fejezetre. Most szeretném még a két hete elmondottakat folytatni, mert akkor nem volt rá lehetőség, hogy kibontsam minden üzenetét, vagy amit nagyon fontossá tett Isten Lelke. Láttuk két hete, hogy ez a jeruzsálemi gyűlés, a keresztyénség első nagy zsinata miért hívatott egybe. Jeruzsálemben időt, pénzt, erőt nem kímélve mennek a gyülekezetek vezetői, képviselői, mint ahogy azóta is nagyon sok zsinatra így mentek el, amikor határozni kellett bizonyos dolgokban, és iránymutatást kellett adni az egyháznak. Sokszor megtörtént már a történelemben, és reménységünk van arra nézve, hogy ezután is meg fog történni, hogy a zsinat tanbeli kérdésekkel fog foglalkozni, mint amelyekkel az első jeruzsálemi zsinat foglalkozott. Két héttel ezelőtt elmondtam, hogy abban kellett döntenünk, hogy mi az üdvösség útja. Jézustól egyszer megkérdik a tanítványok, hogy hányan üdvözülnek. Sokan vannak-e, akik üdvözülnek? Jézus Krisztus erre olyan választ adott nekik, hogy „ne az érdekeljen titeket, hogy hányan fognak üdvözülni, hanem hogy ti hogyan üdvözültök!” Elmondja Jézus a nagy tanítást: „embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges”. Némelyek azt tanították a gyülekezetekben, hogy az üdvösséghez nem elég a Jézus Krisztusban való igaz hit, hanem még körül is kell metélkedni, tehát először zsidóvá kell lenni, majd aztán lehetnek keresztyének, és ezzel felháborították, vagy inkább így mondja, hogy megháborították a gyülekezetek életét, és nagyon sokan tanácstalanok lettek. Gondolkoztak rajta, hogy most akkor mi az igaz, hogyan is kell ezt érteni. Úgyhogy az apostolokat elküldik Jeruzsálembe, ott van az ősgyülekezet, Pünkösöd után ott még a tűz ég, hiszen ott lobbant fel, és még ott meleg a szív, a hit, a reménység, az egyház, a gyülekezet, és oda küldik őket, hogy akkor ezt beszéljék meg az apostolok, a vének, meg a gyülekezetek képviselői, hogy ebben a kérdésben jussanak dűlőre. Így jön össze ez a zsinat, testvérek, és azt olvassuk az igében, hogy Péter és Jakab beszél ezen a zsinaton.

Péter elmondja, hogy őt Isten a pogányok közé küldte, hogy őket is hívja megtérésre. Jakab pedig feláll, és a következőt mondja: a prófétáknál ez van megírva, és idézi Ámos próféta 9. fejezetének 11. és 12. versét, de idézhetné az Ézsaiás 55-öt is, mert ott is ez van, hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat, és „a pogányok mindnyájan, akik az én nevemről neveztetnek”. Tehát, testvérek, a zsinaton azt határozzák, hogy nem kell nekünk semmit kitálatni, csak megnézni, hogy mit mond az Ószövetségben az ige, és nem is kell minden igét felsorolnia Jakabnak, elég egyet, mert Ámos erről prófétált, hogy

majd jönnek a népek. Az Ézsaiás 55-ben még szebben, talán még világosabban olvassuk, hogy „íme, olyan népet hívsz elő, amelyet nem ismersz, és olyan népek sietnek hozzád, melyek nem ismertek, az Úrért, a te Istenedért, Izráel Szentjéért”, vagyis Jézusért, ahogy az evangelizáción hallottuk.

Tehát, Ézsaiás már erről profétált, hogy lesz majd idő, amikor pogányok is jönnek Izráel Szentjéért, Jézusért. És most megtörténik, mert Péter elmegy Kornéliusz házába, és ezzel Isten kinyitja az ajtót a pogánymisszió előtt, hogy mindenkit hívjanak az Úrhoz, kiáltsák bele az evangéliumot ebbe a világba. Ezzel foglalkozott ez a zsinat, hogy mi van azokkal, akik ezt meghallják. Akik kijönnek bűnből, kárhozatból, pogányságból, más vallásokból, bálványozásból. Mi lesz azokkal, akik jönnek? És akkor elkezdtek ilyen tanításokat is hangoztatni, hogy még körül is kell metélkedni. Az apostoli zsinatnak nagyon világosan meg kellett nézni, hogy vajon a Biblia hatalmába vesz-e bennünket? Vajon az Isten ígéjének van-e számunkra tekintélye? „Ami meg van írva, az a mi tanulságunkra íratott meg”, ahogy Pál írja Timóteusnak, „és az írás hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, és minden jó cselekedetre felkészített.”

Testvérek, nem tudom, észrevettétek-e, hogy a Cselekedetek Könyvében mindig a gyülekezeti élet van középpontban, melynek tagjai olyan emberek voltak, férfiak, nők, akik dolgoztak, családjuk voltak, gyermeket neveltek, éltek a maguk életét, mert valamiből meg kellett élniük. Nagyon érdekes, hogy a Biblia nem azzal foglalkozik, hogy mit csináltak, hogyan éltek, mi volt a családban, hanem azzal, hogy hogyan éltek a gyülekezetben. Azért, kedves testvérek, mert a hívó embernek mindig ez a két nagy területe van. Nem csak a családdal meg a munkánkkal foglalkozunk, hanem a gyülekezeti életünkkel is. Minden istentisztelettel, minden közösségi alkalommal, minden bibliaórával, minden csendesnappal tulajdonképpen a gyülekezeti életünket éljük. Mivel ott nézeteltérés támadt már majdnem kétezer évvel ezelőtt is, ezért elénk adja a Szentírás, hogy ezt hogyan oldották meg akkor, Isten Lelke hogyan vezette őket. Azt mondja, hogy közülünk némelyek. Milyen érdekes, hogy az ige közülük valónak tekinti azokat, akik máshogy gondolkodtak, akik másként vélekedtek az üdvösség felől. Tehát, nem azt mondja, hogy ezek valami idegenek, ezek valami ellenségfélék, hanem azt mondja, hogy némelyek közülünk. Mert közülük valónak kellett tekinteni. Nem mondhatták, hogy ezek mások, ezekkel nem vállalunk közösséget, de ez nem adott nekik okot arra, hogy ezzel a kérdéssel ne foglalkozzanak. Ma így mondanánk, hogy a szeretet leple alatt el kell fogadni a másikat is. Igen, el kell fogadni a másikat, de üdvösség tekintetében, a szabadítás tekintetében, Jézus Krisztus személye tekintetében a Biblia nem engedi meg az elfogadás nagyvonalúságát, ha az nem egyezik Isten kijelentésével. Pál apostol később az apostoli levelekben sokkal keményebben ír erről.

Mi történik? Ha megfigyelitek, testvérek, **nem azokkal az emberekkel beszél meg ezt a kérdést, akik a többieket felháborítják**, hanem az apostolok, a vének meg a gyülekezet vezetői ülnek le ezt megtárgyalni. Nem **ve-
lük akarnak alkudozni**, mert tudják, hogy vitatkozásba vagy önző érdekek

irányába megy. Erre az apostoloknak se idejük, se erejük nincsen, hanem felmennek Jeruzsálembe, beszéljétek meg, hozzatok határozatot, hogy mit képviselünk a gyülekezet előtt, az pedig nem kérdés, mert meg van írva. Nem kell felfedeznünk valami újat, csak a régit kell elővenni. Ki kell ásni a régi kutakat, mint Izsák idejében, nem új kutakat ástak, hanem kiásták azokat, amiket a filiszteusok betömtek. Amit az idők meg a tévtanítások betömtek, ki kell ásni azokat a kutakat, megnézni, hogy mit mond az Isten igéje. Nagyon érdekes, testvérek, hogy miután ők elhallgattak, „felele Jakab, mondván, atyámfiai, férfiak”. Testvérek, az ige azt mondja, hogy Isten vezetését mindig az előtte való csendben értjük meg, amikor Isten előtt el tudunk hallgatni. Testvérek, az Úr előtt nekünk így kell tennünk, elhallgatni és azt mondani, hogy: „szólj, Uram, hallja a te szolgád!” És ezek az emberek ott kénytelenek elhallgatni, mikor Jakab feláll, és elmondja, hogy mit írt Ézsaiás proféta.

Igen, törekedjünk mindig erre az Isten előtti csendre, hogy ebben a csendben meghalljuk az Ő hangját! Ebben a csendben persze nem csak a csend a fontos, hanem sokkal inkább az alázat, a szelídség, a meghajolni akarás. Van egy lelki ének a Hallelujában: „Taníts, Uram, meghajlani, mint szélben az arany kalász!”

A búzakalász, ha megtelik, akkor meghajol, így kell a lelki kalásznak is meghajolnia. Amelyikben nincs szem, nincs mag, az kevélyen áll, mert üres, de amelyikben érett szem van, az meghajol. Taníts, Uram, meghajlani, – az érett hívő ember így gondolkodik.

Az ír hitvallás 1615-ben keletkezett, és nagyon örültem neki, hogy megjelent a többi reformátori hitvallással együtt egy könyvbe szerkesztve, és nagy örömmel olvastam, miután egy kedves testvérünk megvette nekem. Mivel tanítom is, muszáj olvasnom, és nagy gyönyörűségemre szolgált. Az ír hitvallás, melyet mi is vallunk, nem hivatalos hitvallási iratunk, de teljesen elfogadjuk. Nagyon érdekes, hogy mit írnak ennek a hitvallásnak a szerkesztői, összeállítói, hogy miért hozták létre, miért adják ki a hitvallást, és elmondják, hogy kik, hol és mikor. *„A véleménykülönbségek elkerülése és az igaz vallásban való egyetértés létrehozása érdekében.”* De hát azelőtt is, és azután is hitvallás csak ezért keletkezett! Állásfoglalást ezért hozott az egyház, mindegy, hogy Lutherék, mindegy, hogy Kálvinék, mindegy, hogy a skótok, a belgák, vagy a franciák, de a véleménykülönbségek elkerülésére. Mert Istennek csak egy véleménye és egy akarata van. „Ti pedig, – mondja az ige –, értsétek meg, hogy mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata!” Éppen ezért, miért kényszerítik ki ezt a gyülekezetből? Azért testvérek, mert egy olyan kérdésben kellett állást foglalni, ami téves. És amikor valami tévtan felüti a fejét az egyházban, nagyon sok ilyen van, mert sajnos vesszük át mi is, olyan világban élünk, ahol mindenféle áramlat, mindenféle eszmeiség jön felénk. Úgy vesszük át, mint a cigarettafüstöt, amikor valaki bár nem cigarettázik, de bemegy egy olyan helyiségbe, ahol cigarettáznak, ott a ruhája át fogja venni a füstöt. Mert így csinálja a többi, mert ezt halljuk, mert a szomszédom ezt gyakorolja, mert a másik vallásból ez jön át, meg a harmadikból, meg a tizedikből, és azt gondoljuk, hogy az biztos jó, és éppen

ezért, testvérek, az egyházban mindig a tévtanok kényszerítik ki ezeket az állásfoglalásokat. Tehát, ha itt nem lett volna egy júdaista vonal, amelyik azt mondja, hogy körül kell metélkedni, mert az üdvösséghez még az is kell, akkor nem kellett volna összeülni a zsinatnak, meg kiadni ezt a határozatot. De azért kell ilyen állásfoglalás a hitvallásról, mert meg kell nézni, hogy mi a helyes, mi a jó! Mit mond az Úr? Mit akar Isten? Hogyan adta? Miért kell ez? – kérdezte valaki. Mert hát a Bibliát kell olvasni. Azért, mert más is a Bibliát olvassa. Még rajtunk kívül nagyon sokan olvassák a Bibliát, és nagyon sokan másként értik, vagy értelmezik a Szentírást. Ezért kell, mert a hitemnek a tárgya nem lehet közömbös a számomra, hogy mit hiszek!

Volt egy lelkész kollégám, már nem él, mindig azt mondta, és hadd idézzem most őt, hogy miért kell teológia, miért kell dogma, amire sokan, ha hallják, már a hátukon a hideg futkos, hogy jaj, az valami rettenetes. Ez is dogma volt, határozat, lehet sokféleképpen nevezni, iránymutatás, hitvallás, biblikus nézet, szemlélet, mindegy, hogy nevezzük. Ő azt mondta, hogy azért kell teológia, mert van tévtan. Azzal magyarázta, hogy azért kell tűzoltóság, mert van tűz meg katasztrófa. Ha nem lenne tűz, meg katasztrófák, akkor nem kellene tűzoltóság sem. Azért kell egészségügy, mert van betegség. Milyen jó lenne, hogy az egészségügynek az lenne a megoldása, ha nem lenne betegség! Azért kell rendőrség, mert van bűnözés. Mert ha nem lenne bűnözés, nem kéne rendőrség. Addig kell a teológia, amíg van tévtan, amíg ilyen júdaisták felütik fejüket, és bizonyos eszméket vagy bizonyos dolgokat hangoztatnak.

Emlékszem, amikor Debrecenbe kerültem, a Református Kollégiumba gimnazistaként, akkor érte el Debrecen a karizmatikus mozgalom. És bizony nagyon sokszor hallottuk, hogy részesülnöd kell még a második áldásban. Los Angelesben kitalálta valaki és évtizedek alatt szépen begyűrűzött ide. Szükség van még a Lélek keresztségre, nem elég Krisztus az üdvösséghez! Akkor nem azt mondták, hogy körül kell metélkedned, hanem azt mondták, hogy még a második áldásra szükség van, a Szentlélek keresztségére. Még nyelveken kell szólnod, és most nem is sorolom a testvéreknek, mert amikor valami felüti a fejét, hogy de még neked is hozzá kell tenned a magadét! Miért, Krisztus nem tette meg? Én abban a boldog hitben és tudatban vagyok, hogy értem Krisztus mindent megtett, váltságomat elvégezte. A hívő embernek a hite erre irányul, hogy „Krisztusban beteljesedve látom üdvösségemet”. Mihelyt valaki valamit hozzátesz, az már nem az, amiről a Biblia ír. Krisztushoz nem tehetünk semmit hozzá. Azt mondta Kálvin, hogy akkor meglopjuk az Ő egyedüli váltságát és dicsőségét. Akkor már nem Soli Deo Gloria, akkor már nem egyedül Istené a dicsőség, mert én is benne vagyok, mint kisérvényes. Ilyen nincsen. Övé a száz százalék részvény. A megváltás tekintetében nincs ilyen, testvérek, a hitem tárgya nem közömbös.

Összeül tehát a jeruzsálemi zsinat, és szembe szállnak ezzel a tévedéssel. Azt mondják, hogy vannak olyan emberek, akik ezt képviselik, azt mondja, mivelhog hallottuk, hogy némelyek mi közülünk. Tehát, közülük valóknak számolják őket. „Kimenvén megháborítottak titeket beszédeikkel, feldúlva lelkei-

teket, hogy metélkedjete körül, kiknek mi parancsot nem adtunk.” Tehát, ezeknek a tévtanítóknak az volt a jellemzője, hogy nem kaptak felhatalmazást. Testvérek, amikor az apostolok kimennek, megvárják a felhatalmazást. Próbáljon valaki úgy beülni a Parlamentbe, vagy a helyi Önkormányzati Testületbe, hogy a Választási Bizottság nem adja neki oda a mandátumot, hogy bemehetsz, mert téged választott ez a kerület vagy ez a közösség. Felhatalmazás nélkül senki nem állíthat oda, hogy itt vagyok, mert szeretnék itt lenni. Az apostolok mindig megvárták, hogy kiküldtük Barnabást, Silást, Pált. Elmondja, hogy hova küldték őket: Antiókhia, Szíria, Cilícia, a pogányok közül való atyafiakhoz. Itt voltak a legnagyobb pogány gyülekezetek. Utána majd elmegy mindenüvé a hír, csak kezdik a legnagyobbakkal, ahol a legfontosabb. A tűzoltók is ott kezdik, ahol legnagyobb a tűz, először oda kell menni. Felhatalmazás nélkül mentek. Az igaziak meg csendben vártak arra, hogy majd kiküldik őket. Ők meg hamisan és erőszakosan behatolnak. „Nem akarunk olyan terhet rakni rátok, amit el nem hordozhattok.” „Tetszett a Szentléleknek és nekünk.”

Nagyon érdekes, hogy mi a zsinat határozata. Azért olvasom, mert lehet, hogy valakinek gondot okozott a Biblia olvasásában: „tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fúlva holt állattól, és a paráznaságtól, melyektől, ha megóvjátok magatokat, jól lesz dolgotok! Legyetek egészségben!” Lehet, hogy valaki megdöbben azon, hogy itt is vannak mózesi rendelkezések: „tartózkodjatok a fúlva holt állattól, a vértől, a paráznaságtól és a bálványhústól, hogy jól legyen dolgotok!” Két dologra figyeljünk! Az egyik az, hogy nem azt mondják, hogy üdvözüljete, hanem azt, hogy jól legyen dolgotok! Tehát, itt nem az üdvösség feltételéről van szó, hogy mit csináljatok, hogy üdvözüljete, hanem a Bibliában mindig az a tanítás, hogy mit csinálj, ha már üdvözültél, hogyan éld a hívó életet! Tartózkodjatok ettől, attól, de azért, hogy jól legyen dolgotok! Ugye, ez a nagy különbség? A hívó embernek a hit útján útmutatást kell adnia! Minél gyengébb valaki a hitben, annál több útmutatást kell adni! Annál többször szorul segítségre, annál több támogatás kell neki, ahogy a csecsemőnek is. Megszületik egy csecsemő, állandóan foglalkozni kell vele, vigyázni, etetni, tisztába tenni, aztán ahogy nagyobb lesz, egyre kevesebb vele a teendő. Mire eléri a 18 évet, már nem nagyon igényel semmit. Az újjászületett hívó is ilyen. Mindig több segítség kell neki a járásban a hitélet útján. És milyen jó testvérek, hogy nem sorol fel mindent itt az ige, hogy még mit csináljatok! Mert a zsidóknál körülbelül 1250 ilyen előírás volt. Utasítások, törvények, rendelkezések, parancsok. Amikor megkérdik Jézust a nagy parancsolatról, ő mit mond? „Szeresd az Urat, a te Istenedet, és szeresd felebarátodat, mint magadat!” Jézus ebben foglalja össze. Nem azt mondja, hogy van 1250. Nem, csak egy van, hogy szeresd az Urat, ez a legfontosabb!

Testvérek, a zsinat ad egy útmutatást, egy irányt. Mert ez a feladata, ez a kötelessége a vezetőknak, hogy adnak egy útmutatást, adnak egy irányt. Miért mondja, hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, vértől, fúlva holt állattól és a paráznaságtól? Hadd kezdjem a paráznasággal! Itt a saját életvitelükről van szó, mert parázna, házasságtörő, ne találtassék közöttetek! Ezt ért-

jük, de látszólag három mózesi törvényt előhoz. Bálványhústól, vértől, fúlva holt állattól tartózkodjatok! Miért hozza elő? Az Isten megváltott gyermeke ezektől azért tartózkodjon, mert lehet, hogy van ott mellette a közösségben egy hitben gyenge, aki ezen meg fog ütközni, és legyen tekintettel a hitére! Ezt nem innen tudjuk meg, hanem az 1Korinthus 8-ból. Ezért kell, testvérek, egy-egy ígét meg nézni, hogy a többi helyen mit mond. Egyetlen előírás a Bibliában a másakra való tekintettel levés. Légy tekintettel a másokra!

Elmondok a testvéreknek egy példát. Sokszor megyek kórházakba, betegeknek viszek úrvacsorát. Táskába berakom, és amikor vége van annak a kis istentiszteletnek, imádkozunk, ígét olvasunk, odaadom a jegyeket. Amikor jö-vők el, akkor még fiatal, lelkész koromban előfordult, hogy a bort, ami megma-radt, kiöntöttem a kis kehelyből, elmostam a kelyhet a mosdónál, hogy ki ne ömöljön a táskámban. Egyszer, amikor így csináltam még fiatal koromban, volt a szobában egy római katolikus néni. Hát az holtta vált, mert az ő hitük sze-rint az átváltozott Jézus vérévé, és én Jézus vérét kiöntöm a lefolyóba. Én vi-szont megtanultam ebből, hogy nem öntöm ki többet. És azóta visszaöntöm a kis üvegbe. Én tudom, hogy szabad vagyok, hogy ki lehet önteni, mert az csak bor. Ő, mikor vette, hittet vette, mert nem a bor volt a fontos, hanem az, hogy Jézus érte meghalt, erre nézett. De ha a másik ezen úgymond megbotránko-zik, és a másiknak ez visszás, akkor meg kell oldani másképp. Ezért mondja itt, hogy tartózkodjatok a bálványhústól, a vértől, meg a fúlva holt állattól, mert van melletted egy atyafi, egy testvér, aki lehet, hogy még nem állott a hitnek azon a fokán. Aki még ettől nem szabad, és légy rá tekintettel! Ne csak maga-dat nézd, hanem a másikat is! Tapintatosan tanít bennünket Isten ígéje, test-vérek, ezt így kell érteni: saját életvezetés, és a másiknak a meg nem botránkoz-tatása, mert, ha őrá ez rossz hatással van, akkor inkább nem teszem.

Amikor kihirdetik a zsinat határozatát, mert azt mondja, elbocsáttatván elmenének Antiókhia-ba, egybegyűjtve a sokaságot, átadák a levelet, és mikor elolvasták, örvendeztek az intésen. Testvérek, ez nagyon ritka, amikor valaki az intésnek tud örülni. Mikor valaki egy iránymutatást, amiben addig nem volt látása, hálásan tud venni. Ez az Isten Lelkének munkája, hogy örvendeztek az intésen, mert ennek lehet örülni, és boldogan mennek tovább. A 16. fejezet szin-te azzal kezdődik, hogy mi ennek a következménye. Az, hogy Isten a gyüleke-zetet gyarapította érettségben, lelkeségben és még számban is. Mert amikor valakik felvállalják, hogy mi az Isten ígéje szerint megyünk, akkor, testvérek, mindig ez a következmény: örvendezés, gyarapodás, és még létszámnövekedés is lehetséges. Amikor azt mondja valaki, hogy én az Isten ígéje szerint akarok élni, azt mindig megáldja az Úr. Amikor te, testvérem, velem együtt a hétköz-napi életedben is azt mondd, hogy én az Isten ígéje szerint akarok élni, azt Isten meg fogja áldani. Én az Isten ígéje szerint akarok dolgozni, azt Isten meg fogja áldani. Én az Isten ígétjén állok, ami a férfi csendesnapunk alapigéje lesz majd szombaton, hogy Krisztusra alapozott élet.

Ha az életünket Krisztusra alapozzuk egyénileg, gyülekezetiileg, akkor tu-dunk az ő dicsőségére és magasztalására lenni. Testvérek, az akkori időben ez

AZ INTÉS, MELYEN ÖRÜLNI LEHET

is egy nagy misszió volt, nem csak az, hogy kimentek prédikálni, mert Isten növelte a gyülekezeteket az üdvözülőkkel. Ragaszkodunk az Isten ígéjéhez, nem engedünk belőle egy jottányit sem, hanem a teljes íráson állunk. Velem együtt most adjunk hálát azért, testvérek, hogy mi ezt szeretnénk, hogy a gyülekezet is ezen az alapon álljon, az Isten ígétjén, mint egy biztos talapzaton! Meg van alapozva a mi hitünk, és ez az alap maga Jézus Krisztus.

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, hálásan köszönjük neked, hogy te vagy a gyülekezet Ura, te voltál minden időben a te népednek pásztora, és mi boldogan vallhattuk, vallhatjuk, hogy mi pedig legelőidnek nyája vagyunk. Ezért kérünk, hogy mivel a juh nem önálló, hanem a pásztor felügyelete alá tartozik, ezért munkáldj úgy az életünkben, hogy ne is önállósítsuk magunkat semmilyen téren, hanem fogadjuk el azt, hogy az Úr az én pásztorom, ezért nem szűkölködöm! Köszönjük, hogy mindent tőled várhatunk, vezess az igazság ösvényén a te nevedért, még ha nehézségeken viszel is át, hadd tapasztaljuk meg, hogy megtartasz és megóvsz bennünket, semmi ki nem ragadhat a te kezedből!

Kérünk téged, Urunk, vezess személyes életünkben, ha nehézségeink vannak, döntés előtt állunk, adj nekünk világosságot, és ha hálára van okunk, akkor hadd tegyük ezt örömteli szívvel, mert megoldottad kérdéseinket, mert választ kaphattunk, akár lelki kérdésekre, akár testi életünkkel kapcsolatban! Köszönjük, hogy együtt örvendezhetünk előtted, és hadd kérjünk ezen a mai alkalmon, hogy áldd meg a betegeinket, gyászolóinkat! Kérünk téged a békéért, legyél a vezetőnkkel, áldd meg őket bölcsességgel! Kérünk, Urunk, az egyházi iskolákért, oktatási intézményekért, áldd meg az ott tanítókat és tanulókat, hogy ne csak tudományt szívjanak magukba és tanítsanak, hanem Te magad tanítsd őket az élet ösvényére! Kérünk, hallgasd meg személyes könyörgéseinket, amelyet most előtted mondunk el.

Ámen.

289 szöveg: J. Stegmann, 1627 | fordítás: Payr S.
dallam: M. Vulpus, 1609

1. Ó, ma-radj ke-gyel-med-del mi-ve-lünk, Jé-zu-sunk,

Hogy a bű-nös vi-lág-nak tő-ri-be ne jus-sunk.